

VỀ MIỀN KÝ ỨC

TùngSinh

oOo

Lần đầu tiên cầm bút ra mắt các bạn - kể cả bạn vong niên - có người sống cách xa nhau nửa vòng trái đất nhưng cùng chung một dòng xúc cảm về một thời đáng nhớ của chúng ta ở phố núi mù sương này. Xin mạo muội viết ra vài dòng về cá nhân tôi để mọi người có thể hiểu qua tôi là ai.

Tên khai sinh đầy đủ của tôi là “ Nguyễn Công Tùng Sinh ”. (Có lẽ ở một phương trời xa xăm nào đó bạn Phạm Công Chiến Thắng sẽ nhớ đến tôi vì bạn và tôi bị các bạn trong lớp ghép đôi). Không hiểu ba tôi đã nghĩ gì khi đặt cho tôi cái tên này, chỉ biết rằng, suốt cuộc đời học sinh - kể cả khi đi học Sư phạm - tôi luôn gặp phải rắc rối do bị hiểu nhầm về giới tính bởi cái tên mà ra. Chuyện này có dịp tôi sẽ kể sau.

Hồi ấy, tôi là một cô bé rụt rè, kín đáo, đa cảm và lấm mơ mộng. Trong lớp (khi còn học ở Trung học Pleiku) tôi được cả lớp chú ý chỉ vì cái tên, khi thầy cô gọi tên tôi lên trả bài nhưng cứ chú mục nhìn về phía đám con trai cho đến lúc tôi ngượng ngập, khổ sở đi lên trong tiếng cười oà của lớp. Vì là một cô bé học trò nghèo từ quê ra tỉnh, rất bỡ ngỡ trước văn minh phố thị, tôi thèm muốn có được sự hoạt bát, tự tin như các bạn đồng học lúc ấy vô cùng. Thế rồi sự rụt rè, tự ti đã làm tôi học sút đi, duy chỉ có cái máu văn chương là vẫn tồn tại âm ỉ trong tôi, bằng chứng là thỉnh thoảng sơ-mi môn Việt văn và Triết học.

Như trên đã nói, tôi là một cô bé đa cảm và hay mơ mộng, Chả thế mà hồi mới học lớp đệ thất - đệ lục ở trường trung học Pleiku, qua một người chú học lớp trên, tôi đã tử mẫn chép tay cả một tập thơ trữ tình (chủ yếu là thơ tình đương đại và thơ của Xuân Diệu, Huy Cận, Hàn Mặc Tử...). Trong đó tôi nhớ nhất là bài “ Yêu ” :

Yêu là chết trong lòng một ít
Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu
Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu
Người ta phụ hoặc thờ ơ chẳng biết...

Cũng vì tập thơ ấy mà tôi suýt bị “ chết đòn ” dù chưa biết yêu là gì, chưa “ chết trong lòng một ít ” bao giờ.

Đó là cái phần vụng dại, “ tiêu cực ” của tôi. Nhưng cũng chính vì mộng mơ và đa cảm mà tôi không bao giờ quên được những kỷ niệm của học trò mơ mộng dễ thương ấy. Làm sao quên được những lần cắm trại, toàn trường quây quần trong ánh lửa bập bùng đêm lửa trại. Những đêm văn nghệ với tiếng hát học trò trong veo, truyền cảm sống mãi với thời gian “ Tôi đi tìm bóng yêu kiều. Mùa thu lá rơi bên đường thật nhiều... Tà áo trinh nguyên còn mãi trong tôi, còn thiết tha như giọng hạt bông lơ. Rồi mùa đông đi xuân qua hè tới, mùa thu mây bay khắp trời, nghe lòng thương nhớ đầy vơi ”. Cứ thế, tiếng hát của Lê Đông - cây đơn ca nữ của trường hồi ấy - vang vọng mãi trong ký ức của tôi.

Các bạn ơi, chúng ta phần đông đang ở về phía bên kia cơn dốc cuộc đời. Nắng mai rồi đến nắng chiều. Thời gian cứ thế trôi đi nhưng bao kỷ niệm thuở thiếu thời (có khi bị khuất lấp do những lo toan sinh kế) vẫn còn sống mãi. Với nữ trung học Pleime - do điều kiện trường lớp hồi ấy mà tôi học cả Pleiku và Pleime - thì kỷ niệm còn nối dài theo con đường áo trắng Trịnh Minh Thế. Hẹn các bạn lần sau nhé !

Nguyễn Công Tùng Sinh
Cựu HS Trung học Pleiku&Pleime